

— Никифорчевъ слушамъ ви!

И се облѣгна съ тържественъ видъ на креслото си.

Никифорчевъ, трийсетъ годишенъ момъкъ съ черно подпухнало лице, покрито съ не скоро стригана брада, съ сиви очи, на които погледътъ, по привичка, падаше сѣ надолу, истърсуюа си нѣколко врѣме пепельта отъ цигарото и подзе съ гъгнивъ гласъ:

— И спорѣдъ мене, това дѣло стои много ясно и изричнитѣ прѣдписания на закона за печата нѣматъ нужда отъ никакво тълкувание. Жално е, че подсъдимий Исаиевъ не се е съобразилъ съ законитѣ, които сж въ сила у насъ. Той е ударилъ на янлжшъ порта. Истина ли е, не е ли, че разсилниятъ Дамяновъ е призовелъ кражбата, неznamъ; но Исаиевъ е прибързалъ много, и прѣди да я разглашеше въ колонитѣ на *Български Стражъ*, за да я чуй цѣлия свѣтъ, трѣбваше най-испърво да дадеше доношение на прокурора, и ако той непожелаше да дава подъ сждъ Дамянова, то тогава той самъ, Исаевъ, да заведеше на своя смѣтка дѣло противъ сжщия, (разумѣва се, за тая цѣль, споредъ членъ 8 отъ допълнението на Врѣменнитѣ Сждебни правила, той трѣбва да се здобие прѣдварително съ писменното съгласие на господина министра, който има право да дозволи или не притегляването на сждъ чиновника му); слѣдъ изпълването на тие формалности той трѣбва да чака послѣ нуждното врѣме, докждъ сждбата мине всичкитѣ инстанции и само когато се сдобиеше съ присѣда, влѣзла въ законна сила, — но само тогава — поле му широко: можеше да пише колкото ще за кражбата, безъ да мине за клеветникъ.